

ПІСНІ АТОМА

Прекрасна і страшна ця пісня. А хіба не страшне море, що без кінця міняє кольори, вергає спінені вали? А хіба не страшне море, яке магнетизус часом розкошланими чорними хмарами? Вони можуть проковтнути-поглинути не лише окрему істоту, а, здається, цілий світ. І все ж «дивлюсь я на небо» заспівав півтора століття тому поет, а ми співаємо за ним. І все ж «розкинулось море широке» повторюємо ми з дитинства. Живемо між двома полюсами. І, мабуть, тому приваблює й неповторне життя...

*Истоптаны в петляющих
дорогах
Изменчивой удачи башмаки.
Решений было принято
так много,
И мысли были вовсе
не легки.
Не верил, брeясь
лезвием момента,
Ты в радужную будущности
даль.
Асфальтовые полы
постаменты
Скрывали мимолетную
печаль.
Надеялся, твой путь не будет
средним?
Готовься же, в тумане
цвета беж
Возник перед глазами
не последний,
Но вязкий и рискованный
рубеж.
Но чудо упования — убоги:
В прыжке классифицируй —
недолет.
Рассчитывай на собственные
ноги:
Уверенность в себе
не подведет.*

Це рядки Максима Матюшкіна, корінного чернігівця, нині оператора-стажера транспортно-технологічного відділу реакторного цеху блоку № 3 Чорнобильської АЕС. Так, так, того самого блоку поряд із громадою, що в оздобі саркофага схожа на гігантську черепаху, якби забрати вентиляційну трубу, що змушує стискатися серця людей багатьох країн світу. Максимове серце теж не виняток. Адже на перший погляд, людина він звичайна. Закінчив Чернігівську школу № 3. Потім поїхав до Санкт-Петербурга, де вступив до інституту точної механіки та оптики і набув фах інженера-теплофізика. Не будемо надто скромними: наш земляк вважався одним із кращих студентів. Та був би ти сьогодні золотим, рідко хто про це тобі скаже, рідко хто протягне назустріч руки для обіймів. Тим паче — теплих.

І довелося Максимові само-

му шукати щастя — маленького і разом з тим великого — РОБОТИ.

Ці пошуки і привели його на ЧАЕС.

Хто хоч раз побував там, обов'язково помітить, які великі і густі хмари пливуть над нею низько-низько, і спершу здається, що вони гнуть і давлять тебе. Але — нічого! Тобі пояснять, що тут багато вологи, і все стане на свої місця.

У Максима, певно, все на своєму місці зараз. Бо зустріли його на ЧАЕС добрі сердечні люди. Начальник цеху Дмитро Вікторович Тушев виявився людиною досить комунікабельною, чуйною. Це аж ніяк не означає, що він поблажливий. На співбесіді Дмитро Вікторович досить-таки прискіпливо й ретельно промацував Максимові знання. І не тільки. Намагався глибше заглянути в душу юнака, аби збагнути, що веде його сюди: чи жага відкрити непізнане, осягти нові обрії ще одного життєвого пласту, чи лише жага... довгого карбованця.

Нині Тушев задоволений хлопцем: допитливий, ініціативний! А якщо й хоче заробити, то, зрештою, що в цьому поганого? Тільки б не затуляла купюра сонця і неба. Дмитро Вікторович за Матюшкіна спокійний.

Максимові не сумно. Разом з ним оформлявся на роботу одесит Валера, що має спеціальну освіту і, як усякий житель приморського міста, у будь-яку хвилину готовий усміхнутися чи сказати дотепне слово.

Вже складено екзамен з техніки безпеки. Це — дуже важливо. Бо робоче місце Максима в центральному залі реакторного цеху, де чути дихання і двиготіння могутнього організму, що дає сили турбінам. Клопотів у хлопця — безліч. Одних тільки каналів, які вимагають пильної уваги, понад дві з половиною тисячі. Повільно і впевнено входить Максим у світ аббревіатур, що ними переповнені будні атомника.

Йому допомагають у цьому Юрій Валерійович Семенов, заступник начальника цеху з експлуатації та старші оператори Андрій і Сергій.

Завершується період стажування. Мине небагато часу і про Максима Матюшкіна говоритимуть як про зрілого майстра своєї справи. Якщо це не так, то навіщо ж було, як кажуть, братися за гуж.

С. ПАН.

м. Чернігів.